

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.907 van 28 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en in de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten. Zij betoogt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in bovenvermelde rechten. Zij meent recht te hebben op een beroep met volle rechtsmacht en dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Zij stelt dat zij zich rechtstreeks kan beroepen op de grondrechten zoals deze voortvloeien uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en recht heeft op een onderzoek van de feiten door een jurisdictioneel orgaan dat haar beroep behandelt en dit omwille van het feit dat een asielaanvraag een actuele beoordeling vereist op het moment van de finale beslissing. Volgens verzoekster wordt dit recht beperkt doordat zij na de indiening van het beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie/conclusie kan bijbrengen. Zij voert aan dat de processuele waarborgen van het Europees gemeenschapsrecht volledig afwezig zijn ondanks het feit dat de asielmaterie valt onder dit recht.

Verzoekster betoogt dat grondrechten, zoals die voortvloeien uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten, rechtstreekse werking hebben. Ter staving hiervan verwijst zij naar de 'Rewe Comet Formule'.

Verzoekster stelt dat Richtlijn 2004/83 effectief processuele grondrechten biedt voor individuen en verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (verder: Handvest) en de 'grondrechten' eigen aan het EU-recht. Het begrip 'grondrechten' zou duiden op de grondrechten zoals het Europees Hof van Justitie deze erkent in de rechtspraak. Het Europees Hof van Justitie heeft reeds verschillende malen geoordeeld dat de algemene rechtsbeginselen, waartoe ook de grondrechten behoren, deel uitmaken van het gemeenschapsrecht. De bescherming van de grondrechten geldt volgens verzoekster niet enkel met betrekking tot maatregelen van de EU zelf, doch tevens voor maatregelen die de lidstaten moeten nemen uit hoofde van het gemeenschapsrecht, zodat voormelde wet van 15 december 1980, die handelt over het asielrecht, in overeenstemming dient te zijn met deze grondrechten. Verzoekster beweert onder verwijzing naar rechtsleer en de preambule van het Handvest, dat in ieder geval deze grondrechten rechtstreekse werking hebben en het Handvest hiervan een samenvatting vormt.

Zij verwijst tevens naar de zaak 222/86 (Heylens) waarin voormeld principe van de rechten van verdediging bevestigd wordt, meerbepaald een paragraaf die handelt over het recht op een beroep in rechte tegen beslissingen waarbij de uitoefening van een recht wordt geweigerd. Verzoekster stelt dat de rechten van verdediging in elk geval grondrechten zijn die gegarandeerd moeten worden door het gemeenschapsrecht. Zij betoogt ook dat het recht op een beroep in volle rechtsmacht een grondrecht is dat door het gemeenschapsrecht wordt gegarandeerd.

De principes van het recht van verdediging vallen ook te ontwaren in artikel 6 EVRM. Verzoekster verwijst om het begrip 'volle rechtsmacht' uiteen te zetten naar voormeld artikel en de rechtspraak van het EHRM. De rechter moet volgens artikel 6, eerste lid alle voor het geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Hieruit volgt dat de rechter ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Verzoekster stelt dat beperkingen op de rechterlijke controle mogelijk zijn, doch nooit zo ver mogen gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Toegepast op de beroepsprocedure voor de Raad, beweert verzoekster dat deze niet voldoet en dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten, relevant voor deze zaak. De Raad zou zich ervan dienen te vergewissen dat verzoekster geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling bij een terugkeer naar Angola.

Verzoekster is van mening dat *"deze bepalingen"* in strijd zijn met artikel 47 van het Handvest. Zij vraagt om de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?"* en *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat?"*

1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 47 van het Handvest. Zij verwijst naar het eerste middel en stelt dat haar recht op een beroep in volle rechtsmacht en haar recht op verdediging eveneens grondrechten zijn die door het Handvest worden gegarandeerd.

Verzoekster stelt dat het Handvest werd ondertekend op 12 december 2007 en dus twee dagen voor de indiening van huidig beroep (*sic*). Zij beweert dat zij dit op grond van het

adagium "*patere legem quem ipsi fecisti*" kan invoeren in de verticale wijze. Zij kan het met andere woorden invoeren ten aanzien van de Belgische Staat. Zowel de Kwalificatierichtlijn 2004/83 als de Procedurerichtlijn verwijzen direct naar het Handvest. In juni 2006, in de zaak C-540/03, zou het Europees Hof van Justitie de rechtstreekse werking van het Handvest hebben bevestigd. Ook het UNHCR is deze visie toegedaan. De toepassing van artikel 47 zou dan ook moeten worden gewaarborgd in alle zaken die de EU regelt, waaronder het asielrecht. De invulling van artikel 47 is gelijklopend met artikel 6 EVRM, zodat de rechtspraak hieromtrent relevant zou zijn. Voor het overige verwijst verzoekster naar het eerste middel.

1.3. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de eerste twee door verzoekster aangevoerde middelen samen behandeld.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, is het Handvest geen bindende rechtsbron (RvS 9 september 2008, nr. 186.130).

Voor zover verzoekster haar uiteenzetting koppelt aan artikel 6 EVRM, dient te worden opgemerkt dat dit artikel niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, B.24.1).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, B.15.2 en B.15.3).

Op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in het tweede lid van artikel 39/60, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, B.28.1). Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, B.29.1-B.30).

Gelet op de vaststelling dat de Raad over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt en op het feit dat de ontwikkelde uiteenzetting in de middelen volledig is afgeleid uit artikel 47 van het Handvest en uit artikel 6 EVRM, die in deze niet toepasselijk zijn, moet dan ook niet worden ingegaan op de vraag om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie (RvS 9 september 2008, nr. 186.130).

De eerste twee middelen zijn ongegrond.

2.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980, alsook van artikel 1 (A), 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Zij werpt de schending op van de motiveringsverplichting, zoals vervat in voormeld artikel 62 alsook in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij geeft een uiteenzetting betreffende de

bewijsregels die gevolgd dienen te worden en meent dat de bestreden beslissing allerm minst verzoeksters relaas weerlegt zodat dit wel degelijk als waarheidsgetrouw moet aangezien worden. Verzoekster stelt dat het CGVS zich medische bevoegdheden heeft aangemeten, dewelke zij niet heeft, door te stellen dat geen rekening dient gehouden te worden met de psychiatrische (en niet psychologische) problemen daar ze reeds dateren van voor de feiten die aanleiding gaven tot verzoeksters vlucht. Uit niets blijkt dat deze problemen niet zouden zijn verergerd door haar traumatische ervaringen. Zij wijst erop dat “vrees” een subjectief element inhoudt en dat de ernst van haar vrees aangetoond wordt door een medisch attest. Dit attest stelt slechts dat verzoeksters psychotische symptomen opgeklaard zijn en niet dat verzoeksters psychiatrische problemen zijn verdwenen. Op geen enkele wijze worden het post traumatische stress syndroom, alsmede de andere psychiatrische klachten als genezen verklaard. Het is bovendien onzinnig aan de patiënt zelf te vragen of zij zich genezen acht, gezien ontkenning van het eigen ziektebeeld eigen is aan psychiatrische patiënten. Het CGVS motiveert niet afdoende en op een onjuiste wijze waarom zij aanneemt dat verzoekster in staat is een interview af te leggen.

Verzoekster ontkent niet dat zij kennisfeiten niet wist, doch stelt dat zij een beperkt opleidingsniveau en intelligentie heeft. Zij interesseerde zich niet in de functie, de bezigheden en collega's van haar man. Zij stelt geen vragen en is onderdanig en respectvol naar mannen toe. Wat betreft de zoektocht naar haar man en kinderen had zij zich er bij neergelegd dat deze gedood zouden zijn.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.3.2. Verzoekster werd de vluchtelingenstatus niet toegekend omwille van de bevindingen van het CGVS dat zij dermate vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde dat zij haar ingeroepen vrees niet aannemelijk maakte. Zij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar geestestoestand en verwijst naar het medisch attest van 11 februari 2008.

De Raad trekt verzoeksters medische problemen uit het verleden niet in twijfel maar stelt evenwel vast dat voormeld attest niet aangeeft dat zij niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden op 9 juni 2008, noch dat zij zich niets concreet meer herinnert.

Verzoekster bracht geen attest bij omtrent haar alsdan actuele geestestoestand bij, zodat er voor het CGVS geen aanleiding bestond om het besluit van 11 februari 2008 in twijfel te trekken. Uit een analyse van het gehoorverslag blijkt verder dat het gesprek normaal verliep en dat pas na afloop verzoekster gewag maakte van haar vroegere psychiatrische problemen (gehoorverslag van 9 juni 2008, p. 27). Redelijkerwijs kon het CGVS er van

uitgaan dat verzoekster bij machte was aan het interview deel te nemen gezien zij toen al maanden uit het ziekenhuis was ontslagen en gezien het medische attest stelt dat de reden van haar opname, met name een psychotisch toestandsbeeld, onder medicamenteuze therapie volledig opklaarde. De stelling dat verzoekster op het ogenblik van het gehoor niet in staat zou zijn waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen is een loutere bewering die niet kan worden aanvaard.

Er kan worden verwacht, gelet op het dermate ingrijpend karakter van bepaalde gebeurtenissen in het leven van een asielzoeker, dat deze in het geheugen gegrift zijn en dat de asielzoeker daar coherente en gedetailleerde verklaringen over kan afleggen. Verzoeksters verklaringen aangaande haar partner, met wie zij vier kinderen heeft en wiens politieke overtuigingen de basis zouden vormen van haar problemen, kloppen enerzijds niet met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, en zijn anderzijds dermate vaag, dat aan haar beweringen geen geloof kan worden gehecht. Zij tracht dit te verklaren door haar lage geschooldheid, matige intelligentie, gebrekkige interesse en haar onderdanigheid en respect voor mannen waardoor zij geen vragen stelde. Deze argumentatie is niet afdoende, noch plausibel. Het is niet aannemelijk dat zij ondermeer niet wist met wie haar partner in Noqui samenleefde, dat zij de terminologie van zijn voorgehouden functie, noch zijn ideeën of de naam van zijn directe chef – de gouverneur – niet kende. De aanleiding om te vluchten blijkt gebaseerd op een vermoeden dat haar partner en haar kinderen omgebracht zijn, doch heeft verzoekster nagelaten enige contactgegevens, om van hieruit alsnog informatie in te winnen, te verzamelen.

De Raad merkt voorts op dat verzoekster geen begin van bewijs aanbrengt ter staving van haar vluchtrelaas of haar reisweg. Zij geeft hiervoor geen enkele verklaring. Dit gegeven ondermijnt verder op ernstige wijze verzoeksters reeds aangetaste geloofwaardigheid zodanig dat aan haar relaas verder geen geloof kan worden gehecht. Verzoeksters verklaringen zijn dermate vaag dat zij geenszins de gegrondheid van haar vluchtelingenrechtelijke vrees aannemelijk maakt. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden en dient te worden gelezen als een geheel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Verzoekster vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De bewijslast ligt daarvoor evenwel bij haar (RvS 3 september 2008, nr. 185.993) en er dient vastgesteld dat zij niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 geschonden zou zijn, noch geeft zij aan waarom zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. De ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas mede in acht genomen, ontwaart de Raad geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwestieuze status.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 oktober 2008 door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

dhr. G. OOGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE.

F. HOFFER.